

Knjiga proroka Daniela – sto pedeset i druga

Simbolika dvaju Ezekielovih štapova: putovanje kroz proroštvo i otkupljenje

Jeff Pippenger

2024-03-22

Razmatramo slijed u trideset sedmom poglavlju Ezekielu, koji najprije prepoznaje oglašavanje sedme trube i poruku Laodiceji, što dovodi do vojske od sto četrdeset i četiri tisuće. Zatim Ezekiel ponavlja i proširuje taj slijed uvodeći sjedinjenje dvaju štapova sjevernoga i južnoga kraljevstva Izraela kao prikaz procesa po kojemu se božanstvo i čovječstvo sjedinjuju za vrijeme oglašavanja Sedme Trube. Jednom kada su ta dva naroda sjedinjena u jedan narod, Ezekiel prepoznaje da imaju kralja nad sobom, a potom se obraća vječnom savezu, koji je savez izvršen sa sto četrdeset i četiri tisuće, pritom naglašavajući da će taj saveznički narod posljednjih dana imati Božje Svetište u svojoj sredini u svu vječnost.

Tom smo nizu dodali Ivanovo djelo mjerenja hrama 1844. godine, čime ono predodnačuje konačno mjerenje koje je započelo 11. rujna 2001. To mjerenje obrađuje i Zaharija, koji uključuje da se mjerenje odvija kada Bog ponovno izabire Jeruzalem kao grad u koji će staviti svoje ime. Povlačimo usporedbu između sastavnica koje sačinjavaju hram i dvaju štapova sjevernoga i južnoga kraljevstva Izraela. Kristovo djelo u sjedinjenju svojega Božanstva s ljudskošću sto četrdeset i četiri tisuće prikazano je u dvama proročanstvima o dvije tisuće petsto dvadeset godina raspršenja koje je došlo na sjeverno i južno kraljevstvo, zajedno s proročanstvom o dvije tisuće tristo godina.

Da bismo utvrdili što štapovi iz Ezekielu predstavljaju u djelu evanđelja, potrebno je temeljno razumijevanje evanđelja. Krist je prihvatio našu palu ljudsku narav nakon četiri tisuće godina naslijeđene slabosti, koje su mu bile prenesene po Mariji. Kao naš Uzor, pokazao je da predavanjem svoje volje volji svojega Oca možemo pobijediti kao što je On pobijedio, vršeći svoju volju u podložnosti Njegovoj volji. Naša se volja u našem mozgu, koji je utvrda duše, upotrebljava ili za dobro ili za zlo.

„Učeniku koji želi obaviti rad dvaju semestara u jednom ne treba dopustiti da u tome provede svoju volju. Poduzeti dvostruk rad za mnoge znači preopterećenje uma i zanemarivanje odgovarajuće tjelesne vježbe. Nije razumno pretpostaviti da um može obuhvatiti i probaviti preobilje duševne hrane, i jednako je velik grijeh prehraniti um kao što je opteretiti probavne organe, ne dajući želucu nikakva razdoblja odmora. Mozak je utvrda cijeloga čovjeka, a pogrešne navike u jelu, odijevanju ili spavanju djeluju na mozak i sprječavaju postizanje onoga što učenik želi — dobre umne stege. Svaki dio tijela s kojim se ne postupa obzirno prenijet će svoju ozljedu mozgu. Potrebno je pokazati mnogo strpljenja i ustrajnosti u poučavanju mladih kako da sačuvaju svoje zdravlje. Oni trebaju biti dobro upućeni u to pitanje, kako bi svaki mišić i organ mogli biti tako ojačani i uvježbani da i u voljnom i u nevoljnom djelovanju proizađe najbolje zdravlje te da mozak bude osnažen kako bi podnio opterećenje učenja.”
Christian Education, 124.

Djelo vječnoga saveza jest upisati Božji zakon u naša srca i u naš um, a i naše srce i naš um nalaze se u „utvrdi naših duša“, što je naš mozak.

„Um muškarca ili žene ne pada u jednom trenutku od čistoće i svetosti u izopačenost, pokvarenost i zločin. Potrebno je vrijeme da se ljudsko preobrazi u božansko, ili da se oni koji su oblikovani na sliku Božju srozaju na zvjersko ili sotonsko. Gledanjem se mijenjamo. Premda je čovjek oblikovan na sliku svojega Stvoritelja, on može tako odgojiti svoj um da mu grijeh, koji je nekoć prezirao, postane ugodan. Kad prestane bdjeti i moliti, prestaje čuvati tvrđavu, srce, te se upušta u grijeh i zločin. Um se izopačuje, i nemoguće ga je uzdići iz pokvarenosti dok se odgaja da porobi moralne i umne sposobnosti i podvrgne ih grubljim strastima. Mora se održavati neprestani rat protiv tjelesnoga uma; i mora nam se pomoći pročišćujućim utjecajem Božje milosti, koji će um privlačiti navije i privikavati ga da razmišlja o čistim i svetim stvarima.“ Adventist Home, 330.

„Um“, „srce“, „mozak“ jest „citadela duše“. Citadela je tvrđava koju valja čuvati od ulaska grijeha.

„U svojoj molitvi Ocu, Krist je svijetu dao pouku koja bi trebala biti urezana u um i dušu. ‘A ovo je život vječni’, rekao je, ‘da upoznaju Tebe, jedinoga istinitoga Boga, i Isusa Krista, kojega si poslao.’ Ivan 17,3. To je pravo obrazovanje. Ono daje snagu. Iskustveno poznavanje Boga i Isusa Krista, kojega je On poslao, preobražava čovjeka na Božju sliku. Ono daje čovjeku vlast nad samim sobom, dovodeći svaki poriv i svaku strast niže naravi pod nadzor viših sila uma. Ono svojega posjednika čini Božjim sinom i baštinikom neba. Ono ga dovodi u zajedništvo s umom Beskonačnoga i otvara mu bogate riznice svemira.“ Kristove usporedbe, 114.

„Više sile“ trebaju se upotrijebiti da bi se obuzdali i podvrgnuli „nagoni i strasti niže naravi“. Više su sile smještene u umu, i upravo „zajedništvo s umom Beskonačnoga“, „preobražava čovjeka na sliku Božju“. U vrijeme pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće u jednoj se skupini oblikuje slika zvijeri, a u drugoj skupini slika Kristova. Ono što ostvaruje tu preobrazbu jest povezanost umova. Oni koji imaju tjelesni ili puteni um, kako ga Pavao označava, oblikuju sliku tijela — zvijeri. Oni koji su zadobili Kristov um, oblikuju sliku Kristovu. Obećanje Saveza jest da pri obraćenju možemo zadobiti Kristov um, premda smo svi rođeni s tjelesnim umom.

Neka u vama bude isto mišljenje koje je bilo i u Kristu Isusu: On, koji, iako u obličju Božjem, nije smatrao grabežom to što je jednak Bogu, nego je sam sebe lišio ugleda, uzevši obličje služe i postavši sličan ljudima; i našavši se obličjem kao čovjek, ponizio je samoga sebe i postao poslušan do smrti, i to smrti na križu. Filipljanima 2,5–8.

Treba da u nama bude Kristov um, kao što je bio i u Kristu, jer smo stvoreni na njegovu sliku. Ali mi nemamo taj um; imamo tjelesni um, prodan pod grijeh.

Stoga sada nema nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu, koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodio me od zakona grijeha i smrti. Jer što Zakon nije mogao učiniti, budući da je po tijelu bio nemoćan, Bog je, posлавši Sina svojega u obličju grešnoga tijela i za grijeh, osudio grijeh u tijelu: da se pravednost Zakona ispuni u nama, koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu. Jer oni koji su po tijelu misle na ono što je

tjelesno; a oni koji su po Duhu na ono što je od Duha. Jer težnja tijela jest smrt, a težnja Duha život je i mir. Zato što je težnja tijela neprijateljstvo protiv Boga; jer se ne pokorava Zakonu Božjemu, niti se doista može pokoravati. Stoga oni koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu. A vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako doista Duh Božji prebiva u vama. Ako pak tko nema Duha Kristova, taj nije njegov. A ako je Krist u vama, tijelo je mrtvo zbog grijeha, a Duh je život zbog pravednosti. Rimljanima 8:1–10.

Biti od Duha jest život, a biti od tijela jest smrt. Tijelo je niža narav; ono je izvor naših osjećaja. Tjelesna niža narav treba biti upravljana višom naravi, a to se postiže izvršavanjem naše volje u podložnosti Duhu Svetomu. Naši viši tjelesni umovi mogu biti preobraženi ovdje i sada, ali naša niža narav mora čekati Drugi dolazak da bude promijenjena.

Ezekielova dva štapa prepoznaju štap koji je predstavljen kao predvorje, i taj je štap dosegao svoj završetak 1798. godine. Bio je savršeno podijeljen s tisuću dvjesto šezdeset godina poganstva koje je gazilo vojsku i tisuću dvjesto šezdeset godina papinstva koje je gazilo vojsku. Taj štap nije predstavljao gaženje Božjeg Svetišta, jer se Božje Svetište nalazilo u južnom kraljevstvu. Vojska koju su poganstvo i papinstvo gazili bila je ljudski hram, ali u odnosu na južno kraljevstvo to je bilo tijelo, a južno kraljevstvo bilo je mjesto gdje je Bog izabrao postaviti glavu. Sjeverno kraljevstvo bilo je tijelo, južno kraljevstvo bilo je glava.

Dvije podjele sjevernoga kraljevstva od tisuću dvjesto i šezdeset godina predstavljale su dvije različite sklonosti grijehu u tjelesnom hramu, prikazane kao naslijeđene i stečene sklonosti. Poganstvo je bilo simbol naslijeđenih sklonosti grijehu u tjelesnom hramu, a papinstvo, prihvaćanjem religije poganstva, predstavlja stečene sklonosti grijehu. U oba slučaja, tjelesni hram nije mogao biti preobražen sve do Drugoga dolaska, stoga se štap sjevernoga kraljevstva protezao samo do 1798. godine, a kada je Ivanu bilo rečeno da izmjeri hram, taj je štap trebalo izostaviti.

Riječ „obraćenje” znači preobrazbu ili promjenu iz jednoga stanja ili položaja u drugo. Kada su Adam i Eva sagriješili, bili su „obraćeni” iz svojega izvornog stanja, jer su bili stvoreni savršeni, na sliku Božju, tako da su više sile upravljale nižima. Kada su sagriješili, bili su „obraćeni” u biće u kojemu su niže sile zadobile prevlast nad višima. To su stanje prenijeli na sve svoje potomke.

U proročkom odnosu Ezekielovih dvaju štapova, Gospodin je izabrao Jeruzalem da bude glava, prijestolnica u kojoj je kralj prebivao. Trebao je biti viša vlast. U usporedbi o dvama štapovima južno je kraljevstvo bilo niža vlast u odnosu na više kraljevstvo na sjeveru. Obraćenje koje je predloženo time što su dva štapa trebala biti sjedinjena, zahtijevalo je da južno kraljevstvo bude vraćeno na svoj položaj glave. Trebalo se obratiti sjevernom kraljevstvu, jer je tada bilo sjedinjeno s istinskim kraljem sjevera i povezano s prijestolnom dvoranom istinskoga sjevernog kraljevstva.

Zbog toga je sjeverno kraljevstvo dosegalo samo do 1798., a Ivanu je bilo rečeno da izostavi predvorje, koje je također dosegalo samo do 1798. Južno će se kraljevstvo pridružiti štapu dviju tisuća i tristo godina dolaskom trećega anđela, ali sjeverno će kraljevstvo završiti kada se u dvama odjeljcima Hrama, koje je Ivan tada izmjerio, ostvari sjedinjenje božanskoga i ljudskoga. Sjeverno je kraljevstvo bilo povezano s južnim kraljevstvom vezom četrdeset i šest pri dolasku trećega anđela, ali nije bilo izravno povezano s 1844., kao što je to bilo južno kraljevstvo.

Južno je kraljevstvo bilo povezano i sa hramom od četrdeset i šest godina, i sa sjedinjenjem božanstva s čovječstvom, predstavljenim s dvjesto i dvadeset godina. Sjeverno je kraljevstvo 1798. označilo temelj hrama od četrdeset i šest godina, ali je ondje i završilo, jer je, kao temelj, predstavljalo tijelo koje je Krist uzeo na Sebe, a Njegovo je tijelo zaklano od postanka svijeta. Svi su hramovi zamjenjivi simboli, a temelj četrdeset i šest godina 1798. poistovjećuje Njegovo ljudsko tijelo, dok završetak tih četrdeset i šest godina 1844. poistovjećuje Njegovo božanstvo.

Vojska koja je bila pogažena sve do 1798. nije bila Božje Svetište, premda je Božje Svetište bilo prikazano kao pogaženo u tom vremenskom razdoblju, nego se to gaženje odvijalo u južnom kraljevstvu, gdje je Bog izabrao Jeruzalem da ondje postavi svoje Svetište i svoje ime. Vojska koja je bila pogažena predstavljala je neznabošce; predstavljala je tijelo.

Kad su Adam i Eva sagriješili, započela su „sedam vremena“ od sedam tisuća godina tijekom kojih je čovječanstvo bilo gaženo grijehom. Tada je Jaganjac, zaklan od postanka svijeta, dao janjeće kože da pokriju grešnu golotinju čovječanstva. Kada je gaženje čovječanstva završilo 1798. godine, Jaganjac, koji je temelj i graditelj svakoga posvećenog prikaza hrama, bio je ponovno zaklan. Ondje je završilo sjeverno kraljevstvo i ljudski hram koji je u njemu bio prikazan.

Godina 1798. bila je vrijeme kada je krivotvoreni antikrist bio usmrćen nakon što je dao svoje sotonsko svjedočanstvo tijekom tri i pol proročke godine, koje su započele njegovim osnaženjem godine 538., čemu je prethodilo trideset godina priprave započete godine 508. To je bilo sotonsko krivotvorenje Kristovih trideset godina priprave koje su započele pri Njegovu rođenju, a završile Njegovim osnaženjem, kada je bio kršten, nakon čega je davao svoje svjedočanstvo tijekom tri i pol doslovne godine sve dok nije dosegao točku u kojoj je Jaganjac zaklan od postanka svijeta bio razapet. Tada se ispunilo Njegovo obećanje da će, kad hram jednom bude razoren, podići ga za tri dana.

On će biti onaj koji će podići hram svoga tijela, jer je sila njegova božanstva izvršila uskrснуće; njegovo božanstvo nije umrlo pri raspeću, nego je njegova ljudska narav umrla na križu, jer je nemoguće da Bog umre.

“‘Ja sam uskrснуće i život’ (Ivan 11,25). Onaj koji je rekao: ‘Polažem svoj život da ga opet uzmem’ (Ivan 10,17), izišao je iz groba u život koji je bio u njemu samome. Čovječstvo je umrlo; božanstvo nije umrlo. U svojem božanstvu Krist je posjedovao moć raskinuti okove smrti. On izjavljuje da ima život u sebi da oživi koga hoće.” Selected Messages, knjiga 1, 301.

Godine 1798. ljudski je hram, vojska „sjevernoga kraljevstva“, došao svomu završetku, jer se, kao simbol niže naravi, nije mogao promijeniti sve do uskrснуća o Drugome dolasku. Ipak, označio je temelj četrdeset i šest godina kada je Krist podigao hram koji je mogao biti preobražen, predstavljen južnim kraljevstvom, koje je bilo simbol viših sila uma, što se preobražava u samome trenutku kada je grešnik opravdan.

„Na temelju koji je sam Krist postavio, apostoli su sagradili Božju crkvu. U Svetome pismu slika podizanja hrama često se rabi da bi se prikazala izgradnja crkve. Zaharija upućuje na Krista kao na Izdanak koji će sagraditi hram Gospodnji. On govori o neznabošcima kao o

onima koji pomažu u tome djelu: 'I oni koji su daleko doći će i graditi u hramu Gospodnjemu;' a Izaija izjavljuje: 'Sinovi tuđinaca sagradit će tvoje zidove.' Zaharija 6,12.15; Izaija 60,10."

„Govoreći o izgradnji ovoga hrama, Petar kaže: 'Pristupajući k njemu, živomu Kamenu, kojega ljudi, istina, odbaciše, ali koji je kod Boga izabran i dragocjen, i vi se kao živo kamenje ugrađujete u duhovni dom, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu.' 1. Petrova 2,4.5.

„U kamenolomu židovskoga i poganskoga svijeta apostoli su se trudili, vadeći kamenje da ga polože na temelj. U svojoj poslanici vjernicima u Efezu Pavao je rekao: 'Dakle, više niste tuđinci ni pridošlice, nego sugrađani sa svetima i ukućani Božji; nazidani na temelju apostola i proroka, a sam je Isus Krist zaglavni kamen; u njemu je sva građevina skladno povezana i raste u sveti hram u Gospodinu; u njemu se i vi zajedno ugrađujete za prebivalište Božje u Duhu.' Efežanima 2:19–22.“

„A Korinćanima je pisao: 'Po milosti Božjoj koja mi je dana, kao mudar graditelj postavio sam temelj, a drugi na njemu gradi. Ali neka svaki pazi kako na njemu gradi. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist. Ako li tko na tom temelju gradi zlato, srebro, drago kamenje, drvo, sijeno, slamu, svačije će djelo postati očito; jer će ga onaj Dan pokazati, budući da se u ognju otkriva; i oganj će ispitati kakvo je čije djelo.' 1 Corinthians 3:10–13.

„Apostoli su gradili na sigurnu temelju, upravo na Vječnoj Stijeni. Na taj su temelj donosili kamenje koje su isklesali iz svijeta. Graditelji nisu radili bez zapreka. Njihov je rad bio krajnje otežan protivljenjem Kristovih neprijatelja. Morali su se boriti protiv zadrčnosti, predrasuda i mržnje onih koji su gradili na lažnome temelju. Mnogi koji su djelovali kao graditelji Crkve mogli bi se usporediti s graditeljima zida u Nehemijino vrijeme, o kojima je zapisano: 'Koji zidahu na zidu, i koji nošahu terete, i koji natovarivahu, svaki jednom rukom rađaše na poslu, a drugom rukom držaše oružje.' Nehemija 4,17." Djela apostolska, 595, 596.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Pad čovjeka ispunio je cijelo nebo tugom. Svijet koji je Bog stvorio bio je pogođen prokletstvom grijeha i nastanjen bićima osuđenima na bijedu i smrt. Nije se činilo da ima ikakva izlaza za one koji su prestupili Zakon. Anđeli su prestali sa svojim pjesmama hvale. Po svim nebeskim dvorovima vladala je žalost zbog propasti koju je grijeh prouzročio.

„Božji Sin, slavni Zapovjednik neba, bio je ganut samilošću prema palome ljudskom rodu. Njegovo se srce pokrenulo beskrajnom sućuti dok su se pred Njime uzdizale nevolje izgubljenoga svijeta. No božanska je ljubav osmislila plan po kojemu čovjek može biti otkupljen. Prekršeni Božji zakon zahtijevao je život grešnika. U svemiru je postojao samo jedan koji je mogao, u čovjekovu korist, udovoljiti njegovim zahtjevima. Budući da je božanski zakon svet kao i sam Bog, samo je Onaj koji je jednak Bogu mogao izvršiti pomirenje za njegov prijestup. Nitko osim Krista nije mogao otkupiti paloga čovjeka od prokletstva Zakona i ponovno ga dovesti u sklad s Nebom. Krist će na Sebe uzeti krivnju i sramotu grijeha — grijeha tako uvredljiva svetome Bogu da mora razdvojiti Oca i Njegova Sina. Krist će sići u dubine bijede kako bi izbavio upropašteni ljudski rod.“

„Pred Ocem je posredovao u korist grešnika, dok je nebeska vojska iščekivala ishod sa silinom zanimanja koju riječi ne mogu izraziti. Dugo je trajalo to tajanstveno općenje — „vijeće mira“ (Zaharija 6,13) za pale sinove ljudske. Plan spasenja bio je položen prije stvaranja zemlje; jer Krist je „Jaganjac zaklan od postanka svijeta“ (Otkrivenje 13,8); ipak, bila je to borba čak i za Kralja svemira da preda svoga Sina da umre za krivi ljudski rod. Ali „Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina, da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Ivan 3,16. O, tajna otkupljenja! Ljubav Božja prema svijetu koji njega nije ljubio! Tko može spoznati dubine te ljubavi koja „nadilazi spoznaju“? Kroz beskrajne vjekove besmrtni će umovi, nastojeći dokučiti tajnu te nepojmljive ljubavi, udivljeno promatrati i obožavati.“

„Bog se trebao objaviti u Kristu, ‘pomirujući svijet sa sobom’. 2. Korinćanima 5,19. Čovjek je grijehom postao toliko izopačen da mu je bilo nemoguće da sam od sebe dođe u sklad s Onim čija je narav čistoća i dobrotu. Ali Krist je, nakon što je čovjeka otkupio od osude Zakona, mogao dati božansku silu da se sjedini s ljudskim naporom. Tako su pokajanjem pred Bogom i vjerom u Krista pala Adamova djeca mogla ponovno postati ‘sinovi Božji’. 1. Ivanova 3,2.” Patrijarsi i proroci, 63, 64.